

REDACCIO :

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

FUNDACIÓ R. CAMPALANS
DOCUMENTACIÓ

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscipció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

LA U.G.T. S'ADREÇA ALS TREBALLADORS

Programa de reivindicacions fonamentals

El Consell General de la U.G.T., que s'ha reunit recentment a l'Exili ha preparat un programa de reivindicacions fonamentals, que es justifiquen en un important document. Heus aci l'essencial d'aquestes reclamacions que tradueixen l'inquietut i la voluntat de milions de treballadors de Catalunya i de tot Espanya:

- Llei d'associacions, que assegurí la llibertat sindical i política.
- Dret d'Associació, de reunió i de propaganda.
- Dret de Vaga pels obrers, empleats i funcionaris.
- Contractes col·lectius de treball, determinats per obrers i patrons, representats per llurs associacions respectives.
- Arbitratge dels conflictes socials.
- Dret del Treball.
- Salari mínim garantit, no inferior actualment a 100 pessetes diàries.
- Progressius augment de salaris.
- Desaparició del «treball negre» (hores extraordinàries), que esgoten la capacitat dels treballadors).
- Efectivitat de la jornada màxima de 8 hores, i incorporació a la producció dels treballadors en atur forçós.
- Escala mòbil de salaris, seguint una línia paral·lela a l'augment dels articles de primera necessitat.
- Índex oficial del cost de la vida, sobre els preus de consum familiar, habitació, vestit aliment, calefacció, etc., etc.
- Seguretat de l'empleu, i obligatorietat de la consulta patronal a l'organització sindical obrera abans de despedir cap assalariat.
- Subsidi d'Atur Forçós.
- Unificació de les Assegurances Socials: Malaltia, Mutualitats, Retir, Accident del Treball, Maternitat; Subsidi Familiar: elaboració d'un règim d'administració de les reserves socials.
- Gestió i Control de les Assegurances Socials per representants lliurement elegits per representants de les organitzacions obreres i patronals.
- Creació d'una Caixa Nacional Mixta — Indústria, Comerç i Agricultura — que assegurí una repartició justa de les prestacions.
- Política Social Agrària.
- Reforma de la Llei sobre la propietat de la terra.
- Absorció obligatòria de l'atur temporal; creació d'indústries complementàries derivades de l'agricultura.
- Organització del treball agrícola i orientació de la mà d'obra.
- Creació de Centres de Formació Professional.
- Organització Racional de l'Ensenyament Tècnic. Incorporació de les Universitats «Laborales» a un Pla General de l'Ensenyament Públic.
- Facilitats econòmiques, amb préstecs als treballadors, empleats i funcionaris per l'adquisició de vivendes dotades dels serveis higiènics indispensables.
- Pla Nacional de la Vivenda per a construir anualment 200.000 vivendes, sacrificant les construccions actuals de luxe a la construcció de vivendes de lloguer reduït.
- Lleis per a facilitar i desenvolupar les Cooperatives Obreres de Producció i Consum.
- Creació d'un Servei Nacional d'Orientació i Ajuda Tècnica a les Cooperatives.
- Ajuda directa de l'Estat a les Cooperatives, proporcionant els crèdits indispensables a un funcionament eficaç.

Llibertat! Justícia Social! Respects a la Voluntat Popular!

El viatge del Caudillo

Ultra el sopars i les recepcions, ¿què ha vingut a fer el Caudillo a Barcelona? El Sr. Porcioles havia parlat de quatre problemes essencials de la ciutat que la visió omniscient de Franco, resol·dria d'un coup d'ull :

- 1) El de les aigües. No s'ha resolt res.
- 2) El de les vivendes. No s'ha resolt res.
- 3) El dels transports. No s'ha resolt res.
- 4) El de la carta municipal. «Està molt avançada».

¿Què ha vingut a fer el Caudillo? Potser a acompanyar a la Senyora al casament de la Srta. Mateu...

INFLACIÓ DESBRIDADA

Durant uns anys hi hagué encara una mica de pudor i una relativa mesura en la ruïna sistemàtica del país. Ara els frens són trencats i ja no ve d'un zero. L'any passat en aquest temps la circulació fiduciària es mantenia al voltant de 48.500 milions de pessetes; avui ja ultrapassa els 61.000 milions. Es a dir, en dotze mesos, l'augment representa el 25 per cent. Aciat la pesseta es cotitzarà com els marks del 1923.

I malgrat que les premses no es cansen de vomitar bitllets, les companyies que tracten amb l'Estat del caudillo estan abocades a la fallida perquè no aconsegueixen crèdits bancaris ni que els paguin les factures pendents. L'Estat deu més de 300 milions a l'empresa Huarte y Compañia i de quatre a vuit cents milions a l'empresa Agroman. A Barcelona mateix les empreses de treballs públics no paguen perquè no cobren. Tot és una cadena de negocis bruts, de xifres imaginàries, de pilotes i de suposats beneficis fantàstics. I mentres tant, el país, cada dia més esqualit, més pobre, presenta aquesta muntanya de papers de banc com el seu únic patrimoni: la inflació, es a dir, la gran estafada.

L'organ falangista «Pueblo» es dedicava a demostrar dies passats com del 1º de gener al 15 de maig d'aquest any el cost de la vida per persona en una família de treballadors havia augmentat de 750 pessetes. El que costa de demostrar és que els salaris per persona arribin a aquesta xifra mensual. I aquest és el drama veridic, que els pobres no tenen res, ni habitatment, ni estada, ni casa, ni instrucció, ni sanitat, ni estímuls, ni ambicions, ni personals ni col·lectives. Aquesta és la deflació total...

NACIONALITZACIONS

per M. SERRA I MORET

SI la riquesa de les nacions consistís en els minerals, carburants, collites espontànies i altres dons de la natura, llur gaudi i distribució equitativa i universal fora cosa relativament fàcil que el socialisme podria resoldre sense conflictes mentals. S'escau, però, que tot això és riquesa potencial que el treball de l'heme fa efectiva i sense aquest treball les anomenades riqueses naturals són natura morta que no fa profit a ningú. Cal només donar un cop d'ull al món actual per a convèncer-se d'aquesta veritat elemental i comprendre que les nacions menys afavorides per la natura són justament les més riques i les que s'han fet un nivell superior de vida. I són també aquestes nacions les que han assolit un grau més elevat de justícia social, major llibertat individual i una dignitat humana que esborra diferències d'estaments, de posició econòmica i àdhuc de cultura.

El treball convertit en ciència i en tècnica ha transformat el món. I el treball, igual que tots els béns de la natura, no és igualitari ni es reparteix en porcions matemàtiques i dona fruit divers segons l'individu i la col·lectivitat. Si primitivament la gradació de força i enginy establia les diferències de posició social i econòmica, modernament el treball, la seva organització, la seva tècnica, estableixen les gradacions de força, de poder i de riquesa que si abans marcaven el privilegi de la inèrcia i la inutilitat, avui marquen la justa recompensa del rendiment, de l'energia i de l'eficàcia.

Per això la lliure empresa conserva la seva valor com manantial d'estímul, de destresa, de capacitat i de progrés. La seva efectivitat justifica encara el dret de propietat i gaudi individuals. El sentiment de la comunitat no és prou viu ni és prou fort per a produir els mateixos efectes que l'afany personal de lucre i d'avantatge. S'anirà fatalment al col·lectivisme, a la propietat en comú, al servei públic, però no s'hi anirà pel procediment elemental d'una llei o una constitució, sino per les més subtils i poderoses funcions del treball orgànic, de l'automació, de la gradual supressió de servituds, de la necessària utilització de la riquesa per la totalitat dels ciutadans convertits en consumidors, en clients, en accionistes, en copropietaris.

D'ací que les nacionalitzacions resultin un assaig molt menys reeixit que el sufragi universal i s'assemblin molt més al servei militar obligatori. Però en certs casos són una necessitat actual, particularment quan es tracta d'un servei públic com l'aigua, la llum, el transport i altres que el desenvolupament i la maduresa col·lectives han convertit en un hàbit, una necessitat o una comoditat que ha de resultar econòmicament deficitària. I en aquest cas les finances de l'Estat paguen el dèficit, és a dir, el paga tothom mentre que si s'hagués mantingut l'empresa privada el pagarien directament els usuaris, els consumidors.

Els britànics que no són gent de tenir idees per luxe, és a dir, que no s'adiguin amb les realitats o les possibilitats, en fer-se el segon assaig de Govern socialista, el 1945, van establir mantes nacionalitzacions d'indústries i serveis públics, començant per la Banca d'Anglaterra i acabant per les empreses siderúrgiques. Els conservadors van respectar les nacionalitzacions llevat la de la siderúrgia i la del transport per carretera. Suara, en el Congrés de Brighton, el Partit Laborista britànic, amb vistes a una nova etapa governamental, ha adoptat una sèrie de resolucions entre les quals les nacionalitzacions ocupen una plaça de poc relleu i es limiten a renacionalitzar la siderúrgia i el transport per carretera, aquest convertint-lo en municipal. Els britànics en saben: són susceptibles, com tothom, de caure en la utopia, però el seny governa; la reflexió i les lliçons de "experiència no cauen en el buit. Ja hi seran a temps a nacionalitzar. Cal que la riquesa augmenti, que es difongui, que en sobri, que es faci deficitària. Aleshores la nacionalització escau, és obligada. I la ciència, la cultura, la tècnica, l'automació i el sentiment col·lectiu i cooperatiu dels ciutadans i dels consumidors i beneficiaris fan el que no poden fer les lleis i les utopies per molt ben intencionades que siguin.

Albert Camus, premi Nobel de Literatura

El Moviment Socialista de Catalunya, al conèixer l'atribució del premi Nobel de Literatura, ha expressat al gran escriptor i amic nostre, la joia que hem sentit els catalans per aquest honor merescudíssim.

Li hem dit també que estàvem segurs d'interpretar a tots els universitaris i

escriptors de casa nostra, assegurant-li el desig de Catalunya, de festejar un dia enmig d'un poble que el respecta i l'estima un premi que va a l'escriptor lluitador de la veritat contra tots les mentides, de la llibertat contra totes les tiranies.

L'homenatge a Albert Camus serà aquell dia el de tot un poble que sap reconèixer i honorar els seus amics!

1956 — HONGRIA

Al complir-se l'aniversari de la gran revolta del poble hongarès contra el crim i la mentida que l'endogalen de nou, els socialistes catalans, al costat dels socialistes de tot el món, adrecen llur millor recort als combatents de la llibertat, de la llibertat que res ni ningú no podrà ofegar.

Patriotisme capitalista

Espanya és el paradís dels banquers. Les banques paguen els dividendes màxims que la llei permet i posen milions i milions als fons de reserva. Les banques són accionistes de les indústries més lucratives i deixen les engrunes a la petita indústria i a l'artesanat que té treballs a equilibrar els balanços. Dona gust veure els balanços dels bancs i de les grans empreses. Qui s'atrevirà a negar que el règim de Franco és talmment providencial que en mig de la misèria i depauperació màximes permet aquestes collites abundoses que no es donen enlloc més del món?

Suances i altres genis de l'economia planificada van inventar la manera d'excitar que l'oligarquia financera pogués caure en la temptació d'explotar indústries deficitàries creant el famós Instituto Nacional de Industria. El capitalistes sempre han estat partidaris de la nacionalització de les indústries que, com els ferrocarrils, donen pèrdues. Així l'I.N.I., aquests «instituto» falangista, amb els diners del comú creava o intervenia indústries que no temptaven el capital privat i la burocràcia i el parasitisme tenien un camp més extens d'operacions. D'aquesta fàiso, a la fi del 1956 les inversions de l'I.N.I. representaven 24.000 milions de pessetes.

Cal fixar-se en les xifres que segueixen per tal de comprendre l'heretgia capitalista dels centurosos administradors de l'I.N.I. Dotze empreses en les quals tot el capital és de l'I.N.I. representen un total de capital nominal de 8.826 milions de pessetes i 13.639 milions de capital incurrít; 20 empreses en les quals la participació de l'I.N.I. és majoritària representen 5.607 milions de capital nominal i 3.866 milions de diner desemborsat, i 8 empreses en les quals l'I.N.I. té participació minoritària representen 829 milions de capital nominal, 1.129 milions de desemborsat.

Com es pot veure, l'I.N.I. és una entitat generosa que en les empreses que li són pròpies inverteix més capital que el normal i en les empreses on té participació bestreu el capital que els capitalistes no volen arriscar. Però, malgrat tot, hi ha empreses que donen rendiment i això és el que els capitalistes no poden consentir i reclamen que l'Estat es despregui de la càrrega de l'I.N.I. i traspassi a l'empresa privada justament les empreses que donen beneficis. Aquesta patriòtica intenció començarà a realitzar-se revertint a l'empresa privada la Hidroelèctrica del Ribagorçana de 1.614 milions de capital la qual, com que és a Catalunya, dona beneficis. Ningú no parla de traspasar les empreses deficitàries ni la dels supercomissions Pegaso que amb una capacitat de producció de 3.000 l'any n'ha produït 5.000 en deu anys d'existència.